

Nya Skandinavien, eller skadligheten för Sverige och Norrige af utflyttning...

Zethræus, Jakob Ludvig

54 C Br.

ZETHRÆUS, Jakob Ludvig

Polit. Ekon
Vårskr.
(Bn)
o

NYA SKANDINAVIEN,

ELLER

om skadligheten för Sverige och Norrige af utflyttningar såsom de nu ske, samt nyttan och nödvändigheten för dessa Riken att ega kolonier, jemte möjligheten att dem åstadkomma.

AF

Z—s.

STOCKHOLM,

Lundberg & Comp., 1846.

Zethraeus

RECEIVED BY THE

THE
Lithography & Co., 1811

NYA SKANDINAVIEN,

ELLER

*skadligheten för Sverige och Norrige af utflyttningar
såsom de nu ske, samt nyttan och nödvändigheten för
dessa Riken att ega kolonier, jemte möjligheten att
dem åstadkomma.*

AF

Z—s.

STOCKHOLM,

Lundberg & Comp., 1846.

NYA SKANDINAVIEN

1848

skänkelheten för Sverige och Norge af utflyttningar
såsom de nu stå, samt nyttan och nödvändigheten för
dessa länder att äga kolonier, samt möjligheten att
den förhandlas.

12

1-1

STOCKHOLM
Lindberg & Comp. 1848.

Förord.

Detta lilla arbete, föranlett af reflectioner öfver de allt oftare i allmänna tidningar införda underrättelser om större utflyttningar från så väl Sverige som Norrige, sammanskrefs redan under sednare åren af Konung Carl XIV Johans Regering och var ämnadt att från trycket utgifvas under 1840 och 1841 årens Riksdag. Orsaken till uppskofvet härmed var, att författaren fick såsom en fullkomlig visshet höra, det en man, hvilken borde ega en vidsträckt sakkännedom i ifrågavarande ämne*), och som troligtvis egde långt lyckligare förmåga att det samma utveckla, var sinnad att då till Regering och Ständer inkomma med förslag öfver ifrågavarande ämne, åtminstone i den del som rörde Sverige ensamt: Detta förslag blef emellertid ej synligt, hvarken för Rikets Ständer eller allmänheten, och den ifrågavarande mannen är nu med döden afgången. Författaren har därför vågat att, till vännerna af det gemensamma Skandinaviska fäderneslandet samt till

*) Numera aflidne Kongl. Svenska och Norriska General-Konsuln i Montevideo, Herr Tarras.

behjertande af dess Regering och blifvande folk-ombud framlägga ifrågavarande arbete, utan alla anspråk, under hopp, att en rikare begåfvad penna med större framgång måtte vidare utveckla detta, så väl för Sverige som ock för Norrige, vigtiga ämne. Man får slutligen nämna, att arbetets fleråriga hvila ej kunnat förändra någon enda af författarens åsichter i ämnet, om äfven någon ändring i sjelfva framställningssättet, genom sednare tidsomständigheter, skulle hafva blifvit föranledd. Stockholm i Julii 1846.

Författaren.

kanske fristaten, att häfdeforskaren numera knappast finner spår af dess fordna tillvaro. Sveriges nu egande enda ultramarinska tillhörighet, den Vestindiska ön S:t Barthelemy, kan möjligtvis i många hänseenden vara till nytta, ehuru Rikes Ständer på sistförflutne Riksdag befullmäktigat Regeringen att den, om tillfälle dertill skulle yppas, till främmande magt försälja; men den är *otvifvelaktigt* af alldeles för ringa betydighet för att kunna motsvara de fordringar, ett land med Sveriges folkmängd och tillgångar kan hafva af en koloni. Om Norrige deremot, hvartill Island, ehuru egentligen ej att anse som en koloni, i den bemärkelse som här afses, sedan fordomtima och intill freden i Kiel hört, egt någon slags nytta af de få handelsplatser och små Vestindiska öar, som under dess förening med Danmark voro äfven för Norrige upplätne, kan med allt skäl betviflas, ty först nu under en sednare period, lærer en ej obetydlig frakt och transito handel från dessa öar begynt utveckla sig: det vissa ät emellertid, att Norrige för närvarande, ehuru lika som Sverige en sjöstat, med stora tillgångar på nästan allt, som erfordras för en mächtig örlogsmarin och en betydande handelsflotta, helt och hållet, i likhet med hvad om det sistnämnda Riket är sagdt, saknar det så många andra länder med fordom ej större resurser vetat att förvärfva sig, nemligen: kolonier, hvarigenom de äfven under århundraden samlat betydliga national-rikedomar.

När nu den tidpunkt inträffat, då utflyttnings-lusten och äfventyrsandan i så hög

grad tilltagit öfver hela Europa, att människans medfödda inneboende oro och trängtan nu mera än förr synes drifva henne från hem och fädernesland att på en vidt aflägsen jord, under olika luftstreck, söka förskaffa sig apphälle, en förmodad lättare utkomst och i följd deraf fortare samlade egodelar; så måste det vara Regeringarnes omsorg och förpligtelse, att leda denna emigrationslust till statens nytta, och då nu så väl ifrån Norrige som Sverige stora utflyttningar skett och troligen ännu större komma att ske hvilket allt utvisar, att tidens anda äfven häruti inom de begge förenade nordiska rikena förmått göra sig gällande; så torde för desse länders Regeringar just nu rätta tiden vara för handen att omtänksamt använda denna sina undersåtares nyvaknade håg för utflyttningar, till befordrande så väl af statens nytta, som ock såsom ett medel till skydd för sjelfva de utflyttande.

Men, innan detta ämne vidare utvecklas, kan det vara nödigt att taga i betraktande de fördelar, Sverige och Norrige kunna hafva af kolonier, samt utan att ingå i några vidlyftiga sifferkalkyler, undersöka såväl kostnaderna som vinsten häraf; och då de begge staternas intressen och fördelar, genom föreningen emellan ega och ännu mera borde ega så mycket gemensamt, samt äfven, genom deras naturliga läge, deras producter och handel hafva så mångfaldiga likheter, så torde hvad som säges om det ena landet, i de flesta hänseenden äfven kunna tillämpas på det andra.

Skandinaviens förnämsta exportvaror äro jern, koppar, timmer, bräder, tjära och fisk,

och för att med fördel kunna afsätta dessa, så har i begge länderna bildat sig en stor och öfverdåd handelsflotta. Men om, såsom till exempel under de sistförflutne åren varit händelsen med bruksrörelsen i Sverige, en olycklig konjunktur skulle uppstå och en längre tid fortfara, och denna tid torde snarare än man ens anar ånyo inträffa, eller så snart det nu öfver hela Europa fortgående jernvägs-raseriet genom sin öfverdrift återföres inom möjlighetens gränser, så nödgas producenten åter upplägga sina tillverkningar, eller vid förekommande penningbehof, till underpris försälja dem, till stor skada för penningetillgången och näringsfliten inom landet, och handelsflottorne nödsakas att uti utländske hamnar söka en, i afseende till den stora kokurensen, osäker frakthandel, eller ock ligga och förruttna obegagnade i hamn, hvartill ytterligare kommer att antingen reda penningar utgå för den mängd af främmande artiklar, hvilka modet och vanan för oss gjort nödvändige, åtminstone för så stor del, som ej på kredit kan från utlänningen erhållas, anticiperade på framtida lyckligare tider. Egde vi deremot kolonier, hade vi i dem ej endast fördelaktigare nederlags och saluplatser, åtminstone för en del af våra produkter, utan skulle äfven från dem våra handelsflottor återföra kolonialvaror till billigaste pris, så väl till landets eget behof, som till afsalu, äfvensom ett för begge Nordens Riken förmånligt Söderhafsfiske derifrån möjligen lättare skulle kunna ordnas.

Om vidare man endast antager, att från begge de förenade rikena åtta hundra personer

ner årligen lemna fäderneslandet, — och detta lærer väl ej vara för högt upplaget, då man af allmänna tidningar finner, att endast från Sverige minst omkring Ett tusende under första hälften af sommaren innevarande år, eller 1846, antingen redan utflyttat, eller äro dertill fullt färdige, samt måhända ett lika stort antal från Norrige, och alla "desse," under full afsigt att aldrig dit mera återvända, och att af desse hvar och en medförde ett kapital af omkring 400 R:dr Svenskt Banco, hvilken sednare förmodan säkerligen äfven ej kan antagas vara öfverdrifven, samt att, så väl desse personers arbetsstyrka, som förmögenhet för fäderneslandet för alltid gå förlorade. — så utgöra de utflyttande under loppet af trettio år ett antal af 24,000 personer, och om härtill lägges, att genom dessa Emigranter, under tiden en ny generation uppstått, som endast öfverstiger de utflyttades antal med en fjerdedel eller 6,000, och att af de utflyttade under samma tid endast 12,000 ännu äro vid lif, så är emellertid under dessa trettio åren 18,000 nyttiga samhällsmedlemmar för de begge Rikena tillika med deras ytterligare efterkommande förlorde. Ännu större förlust i siffran utvisar det kapital, som af dessa supponerade utflyttande från fäderneslandet utföres. Under dessa trettio åren hafva utgått, i följd af hvad nyss blifvit antaget, med förutsättning att de utom riket födde äfven förmått förvärfva sig lika så stort kapital, som deras stamfäder vid utflyttningen ansågos ega, 9,600 000 Riksdaler Svenskt Banco, och då härtill lägges det genom de utflyttades flit och omtänka under samma tid föröka-

de kapitalets summa, som minst kan antagas till lika mycket, så är följaktligen Sveriges och Norriges gemensamma national-rikedom på dessa trettio åren med all säkerhet minskad med 21,600,000 R:dr Svenskt B:co; och, med anledning af hvad här blifvit anfördt, torde skadligheten af utflyttningar, såsom de nu ifrån Sverige och Norrige ske, till fullo vara bevisad.

Om derföre endast, genom att nya stapel- och saluplatser för Nordens produkter vore beredde, mera lif skulle uppstå uti våra moder-näringar inom landet och derigenom en ökad skeppsfart, så vore detta ett mer än tillräckligt skäl för Nordens begge riken att söka förvärfva sig kolonier och att dit leda våra egna utflyttandes håg och syftemål, och desse våre kolonier skulle snart nog sålunda, i ökade tullintrader samt genom af enskildte förvärfvade kapitaler, ersätta de kostnader, staten i begynnelsen nödgades vidkännas för deras upprättande. Men ännu ett stort politiskt skäl talar för deras nytta, med afseende på Sverige och Norrige serskildt.

Begge Rikena, egande frie Regeringsformer, likhet i språk och seder, förenade under en Konung, utgöra ett politiskt helt, och klokt begagnande sig af egne resurser, äro de en betydande magt i den Europeiske jemvigtens vågskål. Men ehuru hvar och en med den ringaste blick in i en stundande framtid ej kan annat än glädja sig åt denna förening, ämnad till gemensamt försvar och nytta, och härföre prisa dess upphofsman, så torde föreningen ännu vara för ny, ej ännu, om man så får säga, nog pröfvad, ej eller nog vörd-

nadsbjudande genom sin ålder, och alltså mången de menliga passionernes storm torde vara att bekämpa, inom föreningen och blir hvad hvar och en om sitt fäderneslands ära och lyckalighet som samhällsmedlem skulle önska; men just ett medel att hastigare befordra denna innerligare förening skulle bestå i bildandet af *gemensamma kolonier*.

Ehuru ny och egen denna idé vid första påseendet än må synas, så hvarken är eller bör den vara utförbar. Sveriges enda ultramarinska besittning, St Barthelémy, har i en lång följd af år varit ställd under ministern för utrikes ärenderne. Norrige eger ingen dylik besittning, men har tillsammans med Sverige samma Utrike Statsminister, som i följd deraf är och måste redan förut vara Norriska nationen ansvarig för en del af sina embetsåtgöranden, och således kunna, utan att behöfva möta några svårare hinder, äfven gemensamma kolonialärenden åt honom uppdragas, synnerligen om han uti deras behandling vore biträdd af vissa dertill utsedde Norrske och Svenske män, desse likväl fungerande under noggrant bestämde kontroller; ehuru på intet sätt lämpligheten af denna styrelseform framställes såsom den rättaste och bästa utan det tvärtom är att förmoda, att en rik och tillväxande koloni snart nog skulle erfordra en fullkomligare och ändamålsenligare förvaltning och styrelse, så torde det nu här framställde till en början åtminstone kunna användas, utan att det ena brödrariket möjligen skulle deraf mera gynnas på det andras bekostnad. För öfrigt skulle, lika handelsfriheter i och på dessa

länder, en jemn fördelning på moderländerna af koloniernes öfverskottsintrader, fullkomligt lika politiska rättigheter för kolonisterna, bortkastandet af alla ännu möjligen rådande småsinnade nationalfördomar och af all slags afundsjuke, så väl hos Nationerna sjelfva, som hos deras Regeringar, snart för de Skandinaviska folken bereda en lysande och lycklig framtid, och för deras koloniers bestånd, fortskridande och trefnad. Ty icke vore det ogörligare för Norrmannen och Svensken att som *Av Scandinav* lefva, och hafva samma intressen och sträfvanen, än det nu är för de af begge nationerne, till Norra Amerika utflyttande, hvilka derstädes innan kort, sednast inom nästa generation, ej vidare äro Svenskar eller Norrmän, utan Amerikanare; och det skulle således helt och hållet bero på en väl ordnad kolonialstyrelse att göra det nya landet lika så trefligt och lockande till utflyttningar som de Nord Amerikanske fristaterne nu äro, ehuru man visserligen får medgifa, att de nya kolonisterna i första början hade att bekämpa stora, ehuru ej oförutsedde, svårigheter; ja måhända större än de till Norra Amerika utflyttande, hvilka dock likväl skulle mera af Regeringarne behjertas och afhjelpas, än man har skäl förmoda ske i Amerika, der fremlingen helt och hållet af staten lærer öfverlemnas åt sin egen omtänka. Ett eget mera partielt intresse skulle genom dessa kolonier för Sverige uppstå, nemligen att den ännu outkämpade striden om stora och lilla flottans mer eller mindre användbarhet vore härigenom slutad, och för begge staterne gemensamt, att så väl tillgån-

garne som behöfvet skulle föranleda ökandet af deras Örlogsflottor, samt förskaffa så väl desses befäl som manskapen vidsträcktare verkningsskrets och i följd deraf större öfning; och härmed kan så väl nyttan som möjligheten af gemensamma kolonier för Sverige och Norrige antagas för bevisad.

I den händelse, att redan äldre berättelser och rykten, och nu sednare med temmelig sannolikhet omförmälde, uti en år 1841 i Stockholm utkommen skrift kallad, *Nya Sverige i Södra Amerika*, äro grundade, att Sverige redan länge egt sig tillhörigt land uti British Guiana på Södra Amerikas nordliga kust, så kunde Sverige i följd af hvad förut är framställt, deraf upplåta till gemensamhet åt Norrige, och vi hade då redan ett stort steg taget till vinnandet af ändamålet, och det behöfdes ej åtgöras vidare än att till en början deraf taga besittning, under förutsättning, att så fort de begge Rikenas Regeringar blifvit öfvertygade om nyttan och nödvändigheten af koloniers egande, de på diplomatisk väg hos vederbörande främmande Regeringar gjorde våra anspråk på nämnde land gällande, med den kraft, som rättmätigheten af dessa anspråk, samt statens ära och fördel fordrade; men om den magt, som nu innehar denna besittning, ej skulle kunna förmås att afstå hvad den orättmätigt tillegnat sig, så kan man ej annat än med skäl beklaga sig öfver våra föregående regeringars sorglöshet som äfven låtit denna tillhörighet utan nödtvång fränfalla Sverige, så vida eljest landets beskaffenhet i öfrigt är sådan, att det utan fara för kolonisternes hälsa, trefnad och utkomst kan af

Europeer befolkas. Likväl, ehuru mycket vore vunnit, om de begge förenade Nordiske staterne redan hade besittningar, som de egde rättighet att befolka och odla för att deraf kunna draga förväntade fördelar, så vore likväl i motsatt fall, fastän icke någonting ännu vore vunnit, ej eller någonting dervid förloradt; de hade visserligen större svårigheter att bekämpa i afseende på besittningarnes erhållande, än många andra nu koloniegande stater fordom behöft möta, ty då desse endast hade att uppsöka på den af Europeer då ännu föga befolkade, sednare kända, del af jorden någon plats passande för ändamålet, så nödsakades Sverige och Norrige deremot troligen af infödingarne tillhandla sig de orter, hvilka de ämnade befolka, ja till och med begära andra Regeringars medverkan och samtycke dertill: dock vore detta ett hinder som lätt nog borde och kunde öfvervinnas, och utan att gå Regeringarnes beslut i förväg, derigenom att säga, att det eller det landet borde företrädesvis dertill lämpa sig, så får man blott hänvisa till någon kuststräcka på t. ex. Nya Holland, Panamanäset, Afrikas Södra kust eller måhända någon af Söderhafvets större ögrupper, ett haf, hvarest det mäktiga Frankrike funnit för sig förmånligt att ega kolonier enligt hvad man af sednare politiska tilldragelser förnummit — allt ställen der troligtvis många lägenheter till en Skandinavisk kolonis anläggande torde förefinnas, utan fruktan att dervid behöfva möta oöfvervinnerliga svårigheter från andra magter. Åt hvilket håll en omtänksam Regering, i afseende härpå, än må kasta sina blickar, så torde de första kostnaderna härvid,

ej blifva af den stora betydhet, att de på något sätt behöfde afskräcka från företaget, hvilket vidare skall söka bevisas.

Så väl Svenska som Norrska Regeringarne utsända hvarje år större seglande fartyg till öfning för deras yngre befäl vid flottan; desse öfningsexpeditioner äro i afscende på tiden, som dertill användes, nästan tillräcklige att till ett gemensamt företag af ofvanföre antyde egenkap bestämmas. Ibland begge flottornes hög- re befäl finnes med full visshet mången, som vore fullkomligt qualificerad att taga befålet öfver en dylik expedition. Med denna expedition borde på statens bekostnad medfölja några vetenskaps- män från begge länderne, samt Cheferne och des- se vetenskapsmän af Regeringarne hafva erhål- lit uppdrag, att samfäldt utse den ort, der en ko- loni kunde och skulle anläggas, sedan lämplig- heten dertill på stället vore efter politiske, agronomiske och merkantile grunder bepröfvad och godkänd; och desse personer skulle derpå, efter med ur-infödingarne skedd fredlig öfver- enskommelse och efter afslutadt köp om så er- fordrades, under vid sådana tillfällen öflige plägseder, taga landet i besittning för Konun- garikena Sverige och Norrige gemensamt; des- se för ändamålet serskildt utsedde, skulle med fullkomlig visshet egna hela sin förmåga till befordrandet af det, för det gemensamma fä- derneslandet så nyttiga företaget, och nitiske för vetenskaperne, skulle de, vid deras åter- komst till hemmet, vara förpligtade att genast till Regeringarne öfverlemna en fullständig relation öfver det nya landets alla egenskaper och förmåner, hvilken derpå skyndsammeligen

genom tryck borde läggas under allmänhetens ögon; och härmed vore det första och för ändamålet vinnande viktigaste steget taget, utan att de serskildta kostnaderne dervid borde hafva blifvit så synnerligen store, med undantag möjligtvis af inköpet af den utsedda kust- och landssträckan, att ej de begge staternas Regeringar härtill lätteligen skulle kunna utfinna medel, utan att serskildt betunga statsverken i och för ernåendet af detta, för samtid och framtid så viktiga, företag.

Sedan nu landet blifvit taget i besittning, och kännedomen derom bland allmänheten utspridd af ett sanningsenligt innehåll, så att företagets fortgång kunde vinna förtroende, tillhörde det vidare Regeringarne att inbjuda de begge ländernas folk till en *Aktieteckning* för vinnande af dess vidare befordrande. Dessa aktiers antal måste vara obegränsadt, endast deras storlek och tiden, hvarinom teckningen skulle få ske, bestämd; och måbända skulle de teknade aktiernes kapitalsumma, dels af välvilja för företaget och af fosterlandsnit, dels af spekulationsanda, utgöra ett ej obetydligt bidrag till de första kolonisations-kostnaderne, synnerligen, då det kan för säkert antagas, att så väl det merkantila, som bruksintresset skulle finna sin fördel vid, att i detta företag nedlägga ej obetydliga kapitaler. Aktie-egarne skulle för sina insatte penningar af Staten erhålla jordegendom i det nya landet, beräknad efter ett så måttligt pris, att Aktiebolaget skulle kunna finna sin fördel och vinst dervid att i lotter försälja den till inflyttande nybyggare. Sedan tiden till Aktieteckningen vore

tilländalupen och således den influtne summan bestämd, och då med inbudandet af aktietekniken ett sannolikt förslag, till kostnaderne för den första utflyttningen hade från Regeringen medföljt, skulle med de anslag härtill, som begge staternas Representanter äfven under tiden på Konungens förslag kunde hafva lemnat, storleken af personalen till den första utflyttningen bestämmas, och i följd häraf inbudning till allmänheten utgå att till det nya landet utflytta. Förmonerne för de första utflyttande skulle vara: bibehållandet af alla medborgerska rättigheter såsom Norrska eller Svenska medborgare, fri öfverresa, och under vissa vilkor äfven fri återresa, om så skulle erfordras, fritt uppehälle under resan och på stället, intill dess första eller andra skörden vore inbergad, fri utdelning af jord i måttliga lotter, ehuru fullt tillräcklige att, odlade, försörja en familj, fria åkerbruksredskaper, kodstnasfritt erhållande af det första utsädet, under en viss bestämd tid, frihet från alla skatter, jemte tullfri utförsel af alla slags effecter, nödige för kolonisten och af honom sjelf medtagne, utdelande af nödiga husdjur i förhållande af tillgångarne, samt försäkran om väpnadt skydd emot möjligen fiendtlige angrepp; och på dessa vilkor är man öfvertygad, att så många kolonister skulle anmäla sig till utflyttning, att ett nödigt urval skulle bland dem kunna ske, dels till vinnande af en stam, bestående af välkända, arbetsamme medborgare och medborgarinnor, dels till erhållande af ett lämpligt antal nödige, i handverk och slöjder kunnige, personer. Att bestämma de

första kolonisternes antal torde svårligen nu kunna göras, likväl borde den första utflyttningen hvarken ske i för stor eller för liten skala, och förslagsvis kunde härtill antagas, Ett hundrade personer af hvardera könet, barn oberäknade: dock borde likväl vid den utflyttningen inga, eller åtminstone högst få personer, på egen bekostnad få medfölja, emedan staten så litet som möjligt borde i händelse af någon slags olycka eller motgång vid företaget, såsom olycklig skörd i kolonien eller dylikt, genom behöfligt understöd äfven åt dessa utsätta sig för oförutsedda utgifter, vid upprätthållandet af koloniens bestånd. De Embets och tjänstemän, som till ledning och befordrande af koloniens bildande funnes behöflige att medfölja, måste till antalet inskränkas så mycket som möjligt. De kunde t. ex. utgöras af en Guvernör, hyartill borde utses en man, nitisk för sjelfva företagets lyckliga utgång, på hvilken staten skulle kunna göra den beräkning, att han ämnade använda sina återstående dagar till koloniens bästa och förkofran, således för alltid ämnade derstädes bosätta sig; vidare en eller tvenne Läkare, under hvilkas vård och öfverinseende odlingen och utdelningen af nyttiga husdjur, växter och frön, skulle ställas; tvenne Landtmätare, kunnige tillika uti fortifications-arbeten som uti landskulturen i allmänhet, och slutligen en Prest, frisinnad och upplyst, hvilken jemväl skulle kunna till en början fungera i egenskap af Sekreterare hos Guvernören, så vida ej någon serskild förordnad justitiarie medföljde, hvilket vid den första utflyttningen måhända kunde anses öfverflödigt. Alla förbere-

dande åtgärder, såväl aktietekningen som anslagssumman från statens sida, skulle kunna vara slutade under mellantiden af tvenne lagtima Riksdagar och det näst derpå följande Storthing, så att just vid den tiden, inbjudningen till utflyttning skulle kunna utgå; och man skulle möjligen på förhand kunna beräkna, ät den första kostnaden förutan Embetsmännens aflöning, skulle med tillägg af det genom aktierne erhållne bidraget, uppgå till hvad dubbla kostnaden, för ett års här ofvan antagen större öfnings-expedition för hvardera landets flotta, skulle utgöra, och således då sådane öfnings-expeditioner i alla händelser antagas för gifne, endast enkla kostnader; följaktligen en obetydlighet i afseende på den vikt företaget egde. Sedan sålunda allt inom riket vore ordnad, skulle expeditionen utgå på en dertill passande årstid, så att den, såvida inga oförutsedda hinder mötte, skulle kunna inträffa på bestämd ort och ställe, vid den tid som kunde anses tjenligast att använda till odlingen af koloniens jord. Lyckligen anlände till den för koloniens anläggande bestämda orten, borde, så mycket som möjligt vore, alla händer användas dels till uppförande af en skants och de andra nödvändigaste byggnader, så väl till beredandet af möjligen erforderligt skydd för de första kolonisterna, som äfven till ett säkert förvar af medförde nödvändighetsvaror, dels ock till odlandet och besäandet af så stort stycke jord, som kunde åstadkommas, för att genom desse första åtgärder, så mycket som möjligt, söka skydda kolonien mot brist på det nödvändigaste; begge dessa arbeten borde med jemn fördelad arbetsstyrka

verkställas, med biträde af manskapet från fartygen. Då man vidare antager, att expeditionen utgjordes af minst tvenne örlogsfartyg, så skulle det ena af dem under tiden hafva afgått, för att från närmaste tjenliga platser uppköpa, så väl ytterligare nödige munförråder, som ock för koloniens klimat passande plantor, växter och frön, jemte den första stammen till nödige husdjur, såvida ej en del deraf redan under resan kunde vara anskaffad. Återkommet till kolonien, skulle ett af fartygen genast afgå till fäderneslandet, för att lemna underrättelse om företagets fortskridande samt för att tillbaka till kolonien återföra möjligen under tiden yppade och förmodade oundgängliga behof; det andra fartyget deremot skulle vid koloniens kuster qvarstanna, intill dess det åter i sin ordning blefve aflöst. I den under tiden färdigblefne befästningen skulle från ett eller begge fartygen qvarlemnas ett litet antal dugliga och ordentliga vapenkunniga män, hvilka dels som frivilliga hade medföljt för att sedermera såsom kolonister qvarstanna, dels ock efter en viss, ej för långvarig bestämd tjänstgöringstid, egde rättighet att antingen till fäderneslandet återvända, eller efter eget godtfinnande i kolonien qvarstanna, emot erhållande, i förhållande till ett visat godt uppförande, af fri jord och bidrag till den första bosättningen; likväl skulle de vapenöfningar, som utan allt tvång, redan under resan från Europa voro började med kolonisterna, under tiden fortgå, för att så mycket lättare kunna sätta dem i tillfälle att bidraga till eget försvar, om så skulle påfordras. Under tiden begynner och fortgår äfven afmätningen af jord till

fördelning på kolonisterne, så att de, sedan den första, andra eller högst tredje gemensamma, till statens disposition upplåtne, skörden vore inbergad och i förråderne intagen, samt efter behofvet åter utdelad, kunde erhålla de för dem under tiden bestämda jordlotter, dock med skyldighet att under viss tid och på vissa vilkor ännu deltaga i för kolonien nödige och behöflige allmänna arbeten. Öfverskottet af den nu i förråden varande skörd, sedan sjerde årets utsäde till kolonisterne vore afdragen och utdelad, skulle användas till bildandet af en fond, hvarifrån till en början kunde utgå bidrag till Embetsmännens aflöning, och som, klokt förvaltd, småningom måste föröka sig, och äfven kunna till andra allmänt nyttiga företag bidraga. Att för öfrigt vilja ingå uti närmare bestämmelser om det inre ordnandet af koloniens angelägenheter, kan ej vara föremålet för detta lilla arbete; kloke, upplyste och välvillige Regeringar, skola nog veta att, när behofvet sådant påkallar derom förordna; men endast sådane grundsattser måste från början göra sig gällande, som tidens framskridande upplysning kräfver: såsom t. ex. förkunnandet af fri religionsöfning, dock likväl ej en sådan som Sverige för sin del i närvarande stund anses ega, bestående deruti, att enligt därför nu gällande lagar, alla fremlingar deraf äro i åtnjutande, under det landets egna barn hotas med straff af ständig landsflykt och förlust af alla medborgerliga rättigheter, så vida de i ringaste mohn tillkännagilva sig afvika från det tanketvång, dem blifvit ålagdt. Vidare måste en fullkomlig näringsfrihet och likheter i politiska rättigheter erkännas; och slut-

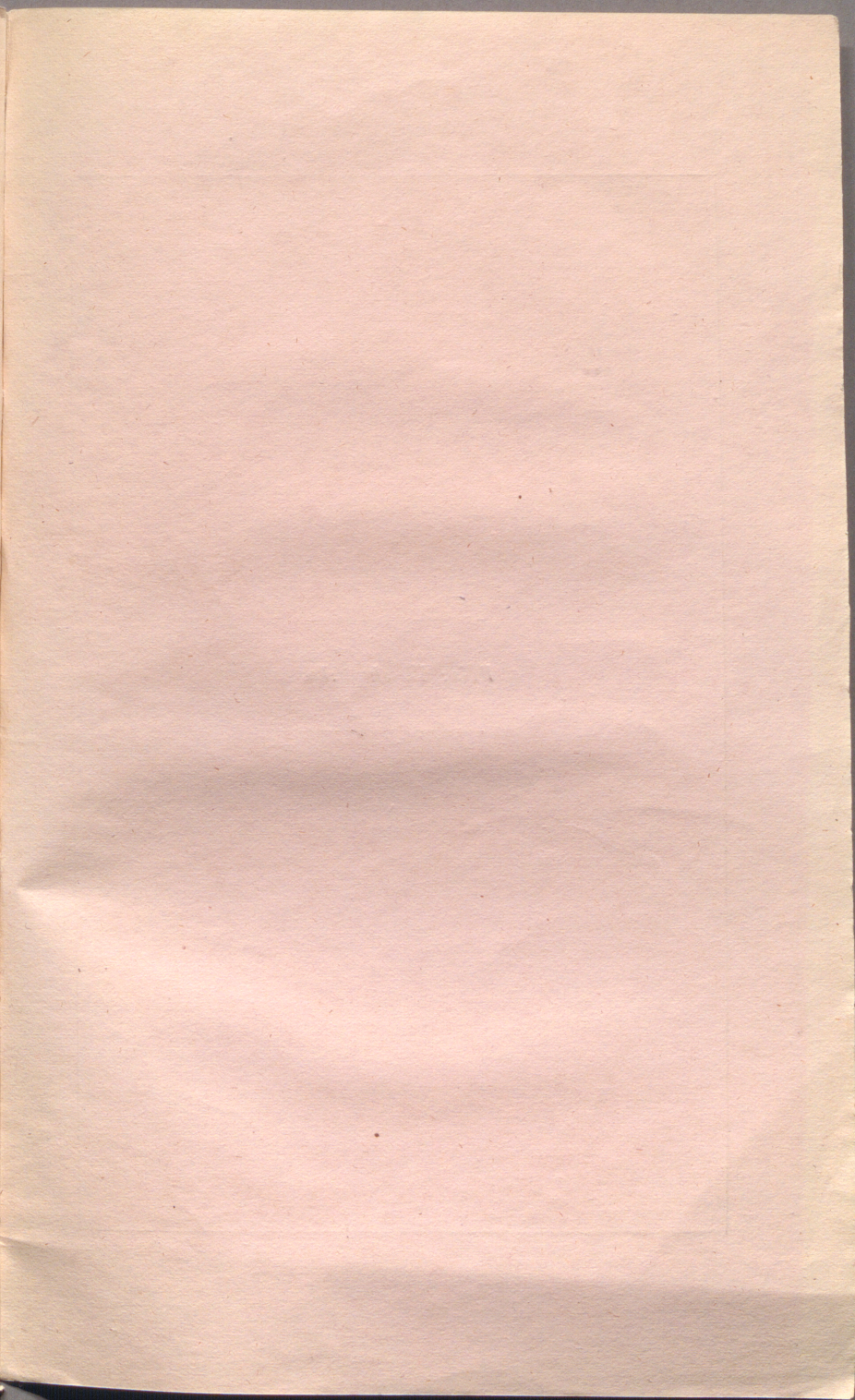
ligen införandet af juryer vid alla domstolar inom kolonien ifrån första början ske, jemte de jordegande kolonisternas deltagande i den inre förvaltningen så vida man vill hoppas, att kolonien snart skall uppblomma och förkofra sig.

Sedan nu en gång den första utflyttningen blifvit verkställd, må det bero på omständigheterna och tillgångarna, om än ytterligare en utflyttning på dylika grunder bör ske eller ej; dock likväl, som en sådan anses nödig, borde den verkställas så snart som möjligt, ty genast derefter måste Aktiebolagets såväl rättighet som skyldighet, att på handelsfartyg afsända en ny expedition med kolonister, inträda. Denna kolonisation åter kan verkställas dels genom på egen kostnad utflyttande personer, hvilka inköpa af den bolaget nu tilldelade jord, dels genom sådane, hvilka af bolaget utsändas för att emot visse betingade vilkor odla bolagets tillhörige jord; och först sedan minst tvenne sådane expeditioner hunnit inom därför bestämde tider utgå och bosätta sig, börjar statens rättighet att på lindriga vilkor försälja sin då egande ännu öfverflödiga jord. Det emellertid vid koloniens kuster kvarliggande örlogsfartyg aflöses alltid på vissa tider af ett annat, så att de begge Rikena turvis afsända hvar sitt; och denna bestämde bevakning, som ej bör föranleda till några ovanlige och förökade omkostnader, enligt hvad förut är nämnt, utan deremot anses såsom en bestämd fördel för staten, genom den jemnare öfning begge Rikenas flottor, så väl befäl som manskap, erhålla, fortgår så länge och intill dess kolonien kan anses ega nog styrka, att såväl försörja som värna sig sjelf.

Och denna tidepunkt kan, om allt blifvit väl ordnad, ej då vara långt aflägsen. Möjligen skulle ej stort mer än ett tiotal af år dertill erfordras; men den Konung, under hvars Regering de begge förenade Rikena, genom dandandet af en tilltagande, lycklig och rik koloni, hade erhållit en närmare innerlig politisk förening, och så väl för staten som enskildta derigenom ökade inkomstkällor, skulle vid Scandiens dubbelkrona hafva fästet en oskattbar juvel, hvars glans och värde under århundraden skulle tilltaga, och han skulle, genom "*Länder fridsamt intagne*"*), åt sig och sin ätt hafva förvärfvat de begge nationernes eviga tacksamhet.

*) Motto, på en af Kongl. Svenska Lantbruks Akademiens utdelad belöningspenning.

Pris: 12 sk. B:ko.
